

ЧАС ВРЕШТІ-РЕШТ ЗАКРИЮТЬ, АЛЕ СЛАВУТИЧ ЖИТИМЕ...

В останні два роки доля закинула мого чоловіка у місто Славутич для виконання завдань по об'єкту «Укриття» з боку європейських фірм. Увесь цей час мені доводиться курсувати між домом у Берліні і місцем роботи чоловіка у Славутичі.

Це місто-спутник Чорнобильської АЕС мені подобається і взимку, і влітку. Вдале використання природи, близькість лісу, цікаві будови створюють Славутичу своєрідне обличчя. Та вирішальним у будь-якому місці є люди, тому я зраділа знайомству з членами клубу спілкування для літніх людей «Не здаємося!», що створений при соціально-психологічному Центрі міста. Я дуже вдячна за запрошення на їхню чергову зустріч, що відбулася недавно. Мій інтерес до організації і проведення вільного часу літніх людей у Славутичі виходив із досвіду подібних груп у Німеччині.

Про це я й розповіла присутнім.

Моєму поколінню, яке активно працювало в НДР, після об'єднання Німеччини і поширення умов життя ФРН на територію НДР, довелося пережити шок, пов'язаний із втраченою роботою, з соціальною невпевністю. Багато хто після 50-ти, особливо жінки, виявились, як кажуть, викинутими за борт життя...

Та дуже швидко з власної ініціативи людей, які опинили-

ся, здавалося б, у безнадійному становищі, почали виникати групи взаємодопомоги «Selbshilfe». У нашому районі Берліна «Mitte» виникли спочатку дві такі групи, потім ще три. Після п'яти років існування наша група налічувала 22

особи (спочатку було близько 40). Кожен рік ми складаємо план спільних заходів: культурні — відвідання театрів, концертів, кіно, музеїв, виставок, доповідей тощо; спортивно-оздоровчі заходи — прогулянки лісом, парками, садами, до історичних кладовищ Берліна, відвідання занять із гімнастики, басейну і т. ін.; подорожі — екскурсії у міста Німеччини і сусідніх країн, багатоденні поїздки, наприклад, до Праги, Будапешта, Парижа; проведення спільних літніх зустрічей на чийсь дачній ділянці.

Завжди знаходиться ініціатор й організатор всіх цих заходів. Головне ж те, що члени групи знову знайшли себе, повірили, що вони потрібні й знов проявляють свої здібності і таланти. Наші зустрічі проходять раз на два тижні. Веде

їх завжди хтось із членів групи по черзі, ще один записує побажання, зауваження і актуальні заходи на майбутнє і на наступній зустрічі уже виконує роль ведучого.

У групі, виходячи з її інтересів, є учасники, які здійснюють зв'язок із соціальним відділом району, з партійними структурами та іншими організаціями. Приміщення, в якому відбуваються зустрічі, безплатно надала нам фракція партії демократичного соціалізму. Наші витрати ми, переважно, покриваємо самі, збираючи при зустрічах по одній

німецької марі, і трохи нам виділяє соціальний відділ району.

Як виявилось, шоківий стан непевності, що ми в Німеччині пережили доволі швидко, є типовим і для літніх людей у Славутичі. Проте тут є кращий ґрунт для взаємодопомоги і взаєморозуміння, бо майже усі знайомі, а не як було у нас.

Побувавши один раз на засіданні клубу «Не здаємося!», я спостерігала увагу і чуйність, майже ніжність у взаємовідносинах присутніх. Кулінарні таланти українських жінок заслуговують найбільшої похвали. Коло інтересів присутніх широке — численні запитання і коментарі говорять про це. Життєвий досвід кожного — інтелектуальний багаж, котрий непростомо було б не використати. Але яким чином? Мабуть, голосніше заявити про своє існування не тільки в межах свого клубу, але й зав'язати контакти з адміністративними, культурними та іншими організаціями Славутича.

Я бажаю всім учасникам групи самоутвердження великого майбутнього для зміцнення соціальних і просто людських контактів покоління пенсіонерів. Впевненість у майбутньому Славутича дає мені досвід НДР, де всі АЕС виведені з експлуатації, а світ не поруїнувався і життя триває. Гадаю, що й чудове місто Славутич — упорядковане і культурне — знайде свою майбутню долю.

Файна РІХТЕР.